

**DEN
747
VĚZNICE LOOP**

Kdo je ta nová holka?“ ptám se Wren a kývnu hlavou směrem k cele za mnou.

„Od té doby, co moje nová sousedka pronesla ta dvě slova, uběhly další tři vycházky a kromě dalšího poděkování, když jsem jí hodil druhou knihu, jsem z ní nic nedostal.

Wren mlčí – zdá se, že mě neslyšela. S obavami zírá do prázdna a mezi očima se jí udělá hluboká vráska.

„Wren?“

„Co? Ach, promiň Luko, já jen... nic, to nic.“

„Jsi v pořádku?“ zeptám se. „Od doby, co jsi přišla, jsi nějaká rozrušená.“

Wren se usměje. Umí dobře zastírat, ale já z jejího výrazu poznám, jak moc se musí snažit.

„Opravdu, Luko, nic mi není. Na co ses to ptal?“

„Na tu novou holku,“ zopakují, „co je zač?“

„Kina Campellová,“ řekne Wren a ukousne si ze sendviče.

„Milá holka, Regulátka, stejně jako ty.“

Kousne se do rtu a provinile se na mě podívá, jako by se špatně vyjádřila. Její poznámku přeždu.

„Dal jsem jí pár knih, doufám, že ti to nevadí?“

„Jsou to tvoje knihy,“ odvětlí s úsměvem.

Wren stočí pohled doleva, kontroluje čas na displeji Opto-čochky. „Už bych měla jít,“ řekne. „Uvidíme se zítra.“

„Jo, tak zítra.“

A už je zase pryč.

Tu noc pozoruji déšť. Nemůžu si pomoci, ale myšlenky mi utíkají k mému imaginárnímu světu. Představuji si, jak sedíme s Wren někde na kopci, a bavíme se o naší budoucnosti. Je to hloupá představa, hloupý klučíci sen, který se nikdy nevyplní. I kdybych nebyl odsouzený k trestu smrti, i kdybych nebyl předurčený k tomu zemřít následkem zpackaného Odkladu, Wren je devatenáctiletá Altka a já jsem šestnáctiletý Regulát. Za zdmi Loopu by se na mě nikdy ani nepodívala.

Vážně tohle místo nesnáším. Někdy už je to neúnosné a přesně chápu, proč se Rook Ford pokusil o sebevraždu.